"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଖ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ରହିଛି, ତୁମେ ନର୍କକୁ ଆଡେଇ ଦେଇ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଯାଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ନର୍କରୁ ବାହାର କରିନିଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ, ତାକୁ କେଉଁମାନେ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବେ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ହିଁ ମୁହଁ କରୁଛ, ମାୟା ତୁମର ମୁହଁକୁ ନର୍କ ଆଡକୁ ବୁଲାଇ ଦେଉଛି, ଅନେକ ପ୍ରକାରର ତୋଫାନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି, ସେହି ତୋଫାନ ଗୁଡିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ସାହାସ ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ପାର କରିପାରିବ । ବିକାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହି ନିର୍ବିକାରୀ ହଂସ ହେବା — ଏହା ହିଁ ମେହନତର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ଗୀତ:- ନିର୍ବଲ ସେ ଲଢାଇ ବଲବାନ କୀ......

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ଗୀତର ଅର୍ଥକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ରହିଛି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ତୋଫାନ ଲାଗିଥାଏ । ବାବା ତ ଏବେ ତୁମର ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଘରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ହଟାଇ ନୂଆ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ଲାଗିଯା'ନ୍ତି — କେବେ ତିଆରି ଶେଷ ହେବ! ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, କେବେ ଆମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେବ, ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛି । ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯିବ । ନର୍କଗାମୀକୁ ଅପବିତ୍ର କୁହାଯିବ । ଏବେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଧରିନିଅ ବାପାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଏବଂ ପିଲାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ନର୍କ ଆଡକୁ ରହିଛି ତେବେ ଉଭୟ ଗୋଟିଏ ଘରେ କିପରି ରହିପାରିବେ । ହଂସ ଏବଂ ବଗ ଏକତ୍ର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ହେବ । ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ୫ ବିକାର ଆଡକୁ ରହିଛି । ସେ ନର୍କ ଆଡକୁ, ଇଏ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ବାପା ଦେଖୁଛନ୍ତି ମୋ ପିଲାର ମୁହଁ ନର୍କ ଆଡକୁ ରହିଛି, ନର୍କକୁ ଯିବା ବିନା ରହିପାରୁ ନାହିଁ, ତେବେ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ନିଶ୍ଚିତ ଘରେ ଝଗଡା ଚାଲିବ । କହିବେ ଇଏ ପୁଣି କେଉଁ ଜ୍ଞାନ, ପିଲାମାନେ ବିବାହ କରିବେ ନାହିଁ...ଅନେକ ତ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଛନ୍ତି ନା । ପିଲାର ଇଚ୍ଛା ନର୍କ ଆଡକୁ ଯିବ, ସେ ଚାହୁଁଛି ମୁଁ ନର୍କକୁ ଯିବି । ବାପା କହୁଛନ୍ତି ନର୍କ ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ରଖ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାପାଙ୍କର କଥା ମଧ୍ୟ ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପୁଣି କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡିବ ? ଏଥିରେ ବହୁତ ନଷ୍ଟମୋହା ସ୍ଥିତି ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମାରେ ରହିଛି । ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମା କହୁଛି ଏହାକୁ ମୁଁ ରଚନା କରିଛି ଇଏ ପୁଣି ମୋ କଥା ମାନୁନାହିଁ । କେହି-କେହି ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ନର୍କ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ତେବେ ସେମାନେ ଯେପରି ଏକଦମ୍ ରସାତଳକୁ ଚାଲିଯିବେ ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି — ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ଦରବାର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦରବାରର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ପୁଖରାଜ ପରୀ, ନୀଲମ ପରୀ, ମାଣିକ ପରୀ, ବହୁତ ଗୁଡିଏ ନାମ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପରୀମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ଯଦି କୌଣସି ଅପବିତ୍ରକୁ ନେଇଆସିବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଯିବ । ଏଥିରେ ବହୁତ ପବିତ୍ରତା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ, ସେଥିପାଇଁ ବୃକ୍ଷର ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରର ଜଲ୍ଦି ଜଲ୍ଦି ବୃଦ୍ଧି ହେଉନାହିଁ । ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଟିକିଏ ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ମାତ୍ରେ ମାୟା ଏକା ଚାପୁଡାରେ ଖସାଇ ଦେଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୋଫାନ ଅଟେ ନା । ଛୋଟ ଦୀପକୁ ତ ତୋଫାନ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଝଟକାରେ ଲିଭାଇ ଦେଇଥାଏ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିକାରୀ ହେବାର ଦେଖି ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ବିଶାଳ ହେବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଥିଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏଥିପ୍ରତି ତୁମର ବହୁତ ଘୃଣା ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ବାବା ଏଥିପ୍ରତି ବହୁତ ଘୃଣା ସୃଷ୍ଟି କରାଉଛନ୍ତି, ଆଗରୁ ଏହିସବୁ କଥା ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ନର୍କ ଅଟେ ନା । ଦ୍ରୌପଦୀ ଡାକିଥିଲା, ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନର ହିଁ କଥା । କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ ।

ଏହି ଗୋଳକ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ — ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା । ଏହି ଗୋଳକ ଚିତ୍ରରୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ସିଡି ଚିତ୍ରରୁ ଏତେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେତିକି ଏଥିରୁ ବୁଝିବେ । ଦିନକୁ ଦିନ ସଠିକ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଜି ତୁମକୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୂଆ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି । ପ୍ରଥମରୁ କ'ଣ ସବୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳିଯାଏ! ଦେଖ, ଏହା କିପରି ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ କେତେ

ଦୁଃଖ ରହିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ମୋହ ରହୁଛି । ପିଲା ମରିଗଲେ ଏକଦମ୍ ପାଗଳ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଇଏ ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ସୁଖୀ ହୋଇଥିବେ ନା । ଏଠାରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରୋଗ ଲାଗି ରହିଛି । ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ପଡି ରହୁଛନ୍ତି । ଗରୀବମାନେ ସାଧାରଣ ୱାର୍ଡରେ ପଡି ରହୁଛନ୍ତି, ସାହୁକାରଙ୍କୁ ଅଲଗା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କୋଠରୀ (କ୍ୟାବିନ୍) ମିଳିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ତ ଯେପରି ଗରୀବଙ୍କୁ ହେଉଛି ସେହିପରି ସାହୁକାରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । କେବଳ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଜାଗା ମିଳୁଛି । ଭଲ ଭାବରେ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଅନେକ ଥର ପାଠ ପଢାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ମୁଁ ପଢୁଛି ନା ନାହିଁ ? ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି ? ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନ ପଢାଇବା ତେବେ କେଉଁ ପଦ ମିଳିବ! ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନ ରାତ୍ରିରେ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖ — ଆଜି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ନାହିଁ ତ ? ଶ୍ରୀମତ କହୁଛି -- କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଅ । ଯିଏ ଆମ କୁଳର ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ଅନୁଭବ ହେବ । ଏଥିରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପାତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁଥିରେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ରହିପାରିବ । ଯେପରି କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା — ସିଂହୀର କ୍ଷୀର ରଖିବା ପାଇଁ ସୁନାର ବାସନ ଦରକାର କାହିଁକି ନା ତାର କ୍ଷୀରରେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଥାଏ । ତାର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହ ରହିଥାଏ । କାହାକୁ ଦେଖିଲେ ତ ଏକଦମ୍ ଉଛୁଳି ପଡିଥାଏ । ଭାବିଥାଏ ଇଏ କାଳେ ମୋ ପିଲାକୁ ମାରି ଦେବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ, ପିଲା ଆଦିଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହ ବହୁତ ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ବହୁତ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଲେଖାଯାଇଛି । ଏହି ଲଢେଇ ପରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବ । ସେଠାରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯାହା ବି ପାପ କର୍ମ କରିଥିବ, ଗୋଟି-ଗୋଟି ଜନ୍ମର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରି, ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ପାଇ ପଇସାକର ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ମୁରଲୀ ମଧ୍ୟ ମିସ୍ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବହୁତ ଅବହେଳା କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ନ ପଢିଲେ କ'ଣ ହେଲା! ଆମେ ତ ପାର ହୋଇଯାଇଛୁ । ମୁରଲୀକୁ ମଧ୍ୟ ଖାତିର କରିନଥା'ନ୍ତି । ଏପରି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏଠାକୁ ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ପଚାରୁଛି, ଅନେକ ମୁରଲୀ ପଢିନଥିବେ! କିଏ ଜାଣେ ସେଥିରେ କୌଣସି ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ (ଜ୍ଞାନ) ରହିଥିବ । ପଏଣ୍ଟସ୍ ତ ପ୍ରତିଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ବାହାରୁଛି ନା । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସେଣ୍ଟରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଧାରଣା କିଛି ନାହିଁ, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବ । ସତ୍ ବାବା, ସତ୍ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରିଲେ କେବେ ବି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ସେଠାରେ ରାଜା ହେବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ହେବେ । କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିବ ନା । ତେବେ ଯୋଗବଳ ଉପରେ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି, ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି, ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିବେ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ, ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର ନା । ବାବା ଏପରି କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଖାଇବା ପିଇବା ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦିଅ । ଏହା କୌଣସି ହଠଯୋଗ ନୁହେଁ । ଚାଲି-ବୁଲି ସବୁ କାମ କରି, ଯେପରି ପ୍ରେମିକା-ପ୍ରେମିକକୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ, ସେହିପରି ମନେ ପକାଅ । ସେମାନଙ୍କର ନାମ-ରୂପରେ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହେଲେ ? ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ କହୁଛ ଏହା କାଲିର କଥା । ଏମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଲ୍କୁଲ୍ ପଥରବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ପାରସନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବିଲ୍କୁଲ୍ ହିଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କେତେ ଭଲ-ଭଲ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ଏହା ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଶିକ୍ଷାଦାତା ତ କେବଳ ଜଣେ କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଢେର ହେବେ । ଗଳି-ଗଳିରେ ତୁମର ସ୍କୁଲ ଖୋଲିଯିବ । ଏହା ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା । ଜଣେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ନାହିଁ ଯିଏକି ଭାବୁଛି ଯେ ମୁଁ ନର୍କରେ ଅଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ପୂଜାରୀ । କେବଳ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ଥା'ନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ପୂଜାରୀମାନେ ଅଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ, ଭଗବାନ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଆପଣ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ଆପଣ ହିଁ ଏହି ସବୁ ଖେଳ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ବି ଭଗବାନ, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ । କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ତୁମେ କ'ଣ ଥିଲ, ଏବେ କ'ଣ ହେଉଛ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ମୁଁ ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ ଆସିଛି, ଏହା ଅନ୍ତିମ ଦାନ ଅଟେ, ଏକଦମ୍ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯାଅ । ବାବା, ଏସବୁ ଆପଣଙ୍କର । ବାବା ତ ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆମ ଦ୍ୱାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର କିଛି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଜମା ହୋଇଯାଉ । ମନୁଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଥେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାହା ପରୋକ୍ଷ ଅଟେ । ଯାହାର ଫଳ ପର ଜନ୍ମରେ ମିଳିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବେ ତ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଆସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯାହା କିଛି କରିବ ତାର ପ୍ରତିଦାନ ତୁମକୁ ପଦମଗୁଣା ମିଳିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କାହା ପାଖରେ ପଇସା ଅଛି ତ ବାବା କହିବେ ଆଚ୍ଛା, ତୁମେ ଯାଇ

ସେଣ୍ଟର ଖୋଲ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କରାଅ । ଗରୀବ ହୋଇଥିଲେ କହିବେ ଯଦି ପାରିବ ନିଜ ଘରେ ହିଁ ବୋର୍ଡ ଲଗାଇ ଦିଅ — ଲେଖିଦିଅ, ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା । ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ରହିଛି ନା । ଏବେ ଆମେ ନର୍କବାସୀ ଅଟୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ସିଏ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ନର୍କକୁ କାହିଁକି ଡାକୁଛ । ସ୍ୱର୍ଗରେ କ'ଣ କେହି କହିବେ ଯେ ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ସେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନର୍କରେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଭଗବାନୁବାଚ — ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, କାହିଁକି ନା ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ରହିବେ କିନ୍ତୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିବ । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ସେବାର ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି ଦେଖାଇବୁ । ଆଦର୍ଶ କୁମାରୀ ସିଏ, ଯିଏକି ୨୧ କୁଳର ଅର୍ଥାତ୍ ୨୧ ଜନ୍ମର ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିବ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅଟେ ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ଆସିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପୂରା ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଏସବୁ ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ.... ଏଭଳି ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ହୋଇଯିବ ।

(୨) ମୁରଲୀ କେବେ ହେଲେ ମିସ୍ କରିବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ମୁରଲୀ ପଢିବାରେ କେବେ ବି ବେପରୁଆ ହେବାର ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ନ ପଢିଲେ କ'ଣ ହେଲା, ମୁଁ ତ ପାର ହୋଇଯାଇଛି । ନାଁ, ଏପରି ଭାବିବା ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ । ମୁରଲୀ ନିଶ୍ଚିତ ପଢିବା ଦରକାର ।

ବରଦାନ:- ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ମାଷ୍ଟର ସାହାରାଦାତା ହୁଅ ।

ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ ବିଜୟୀ ହେବା କାରଣରୁ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜର ବିଜୟର ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ବିଜୟୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାହସ ବଢାଇଥାଆନ୍ତି । କାହାକୁ ବି ତଳକୁ ଖସାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ନଥା'ନ୍ତି ବରଂ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ମାଷ୍ଟର ସାହାରାଦାତା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନୀଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥଠାରୁ ସର୍ବଦା ଦୂରେଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ୟର୍ଥଠାରୁ ଦୂରେଇଯିବା ହିଁ ବିଜୟୀ ହେବା । ଏହିଭଳି ବିଜୟୀ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମାଷ୍ଟର ସାହାରାଦାତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସ୍ଥିତିରେ ସେବା କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସଫଳତାମୂର୍ତ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****